

УДК 070:654.197:81'253:316.77

DOI [https://doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2020.2\(42\).19](https://doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2020.2(42).19)

А. І. Тернова

кандидат філологічних наук
доцент кафедри журналістики
e-mail: alla.ternova2008@gmail.com, ORCID: 0000-0002-7084-0553
Запорізький національний університет
вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, 69600, Україна

Д. С. Швецов

e-mail: gametrailerukraine@gmail.com, ORCID: 0000-0001-5693-2526
Запорізький національний університет
вул. Жуковського, 66, м. Запоріжжя, 69600, Україна

ОЗВУЧУВАННЯ В ТЕЛЕВІЗІЙНОМУ ВИРОБНИЦТВІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

У цій статті розглянуті основні підходи до такого виду перекладу іноземного контенту на телебаченні, як озвучування. Проаналізовані особливості професійного підходу до справи, а також класифіковано основні терміни, що використовують у повсякденній роботі з різними типами аудіовізуального перекладу. Продемонстровано, що такі чинники, як «ліп-синк», «войс-овер», «екстралінгвістика» тощо, широко використовують у практичній діяльності над озвучуванням, вони відіграють важливу роль у процесі майже будь-якого перекладу. Проаналізовані наукові праці таких фахівців, як В. Горшкова, С. Кузмічов, М. Савко, Т. Черняєва та ін. Завдяки цьому виявлені основні етапи процесу роботи над озвучуванням. Проаналізовані й інші типи перекладу, як-от: субтитрування, дублювання, синхронний переклад та закадрове озвучування. Виявлені основні відмінності перекладу для субтитрування та перекладу для дублювання, а також наведені основні приклади адаптації перекладу для країни з відмінними культурними особливостями на основі аудіовізуального контенту. Розкриті основні компетенції, які потрібні для здійснення перекладу: уміння сприймати іншомовну лексику на слух, уміння відокремлювати головне від другорядного, знання системних еквівалентів і вміння витягувати їх, володіння арсеналом ситуативних ідіом, правильна вимова та навички диктора. Поєднані думки різних науковців та виведене основне поняття «дублювання аудіовізуального контенту» – міжмовна передача змісту, яка є одним із найпоширеніших видів перекладу кінопродукції, відеофільмів та телевізійної продукції. Також під цим поняттям розуміють особливу техніку запису, що надає змогу замінювати звукову доріжку фільму із записом оригінального діалогу звуковою доріжкою із записом діалогу мовою перекладу.

Ключові слова: озвучування, переозвучування, субтитрування, синхронний переклад, тифлокоментування, дублювання аудіовізуального контенту.

І. Вступ

Сьогодні розвивається чимало нових підходів до телевізійного виробництва, традиційні технології зазнають змін – і це сприяє не тільки створенню нових форматів та жанрів екранної продукції, а і якісній адаптації закордонного контенту, який наразі є надзвичайно популярним і затребуваним в українському телепросторі.

Найголовніше для телевиробництва – створити аудіовізуальний продукт так, щоб його зміст був зрозумілим для глядача. Матеріали іноземною мовою не завжди є зрозумілими для глядача, тому якісний переклад та озвучування були і є нагальним питанням для продакшн-організацій чи студій дублювання. Сучасні світові технології (озвучування, переозвучування, субтитрування, синхронний переклад, тифлокоментування, дублювання аудіовізуального контенту тощо) мають низку особливостей, тож вивчення нюансів цих процесів і з'ясування теоретико-прикладних аспектів адаптації іномовної телевізійної продукції є важливими для кожного українського телевізійного мовника й для майбутніх фахівців, які прагнуть працювати в цій сфері виробництва та створювати якісний і цікавий екранний продукт.

Питання дублювання аудіовізуального контенту представлено в полі наукових спостережень переважно закордонних учених (Г. Андерман, М. Бекер, Й. Гамб'єр, В. Горшкова, Х. Готтліб, С. Кузмічов, К. Малмкьєр, Т. Черняєва та ін.), їхні праці присвячені загальним питанням вторинного екранного контенту, або ж детальному аналізу творчого процесу адаптації окремого твору. Такий стан речей і зумовив вибір теми дослідження.

Українське законодавство наразі вимагає дублювання (повного чи часткового) усіх іншомовних творів, через що неабияк зросла потреба належної методологічної та теоретичної бази якісної адаптації цих матеріалів.

II. Постановка завдання та методи дослідження

Метою статті є дослідження способів, методів та особливостей дублювання аудіовізуального контенту, який належить до категорії іноземної телевізійної продукції.

Методологія дослідження ґрунтується на поєднанні теоретичних і наукових методів. Виокремлення ключових технологій озвучування було проведено із застосуванням методів аналізу та синтезу, класифікаційний аналіз сприяв визначенню спільних і відмінних характеристик світових технологій дубляжу і їх опису, а метод індукції став у пригоді під час формування висновків.

III. Результати

Перш за все, варто наголосити на загальній причині дублювання аудіовізуального продукту. Його застосовують для перекладу іншою мовою та адаптації програми, фільму чи серіалу для розуміння змісту глядачем з країни, де транслюється цей контент. Скажімо, програма англійською мовою може бути незрозуміла для українського глядача, тоді й здійснюється переклад цього екранного твору. Вчений М. Савко зазначає: «Аудіовізуальний (мультимедійний, екранний) переклад є міжмовною передачею змісту не тільки художніх кіно- і відеофільмів, але також комп'ютерних програм, телевізійних програм і випусків новин, рекламних роликів та театральних п'єс» [6, с. 356]. Дійсно, наразі у випусках новин бачимо (чи чуємо) переклад слів мовця завдяки графічному тексту чи голосовому супроводу.

Спираючись на спостереження Г. Андермана, Й. Гамб'єра та Ф. Карамітроглоу, можна говорити про більше ніж 10 типів аудіовізуального перекладу (як міжмовного, так і внутрішньомовного), які базуються на двох технологіях: переозвучування (re-voicing) і субтитрування (subtitling). До першої належать закадровий переклад (voice-over, або halfdubbing), коментар (narration), тифлокоментування (audio description), адаптація або вільний коментар (free commentary), синхронний переклад (Simultaneous interpreting), дубляж (dubbing) [8; 9; 11]. Отже, дубляж є лише одним з різновидів аудіовізуального перекладу, що зараховують до стратегії переозвучування.

Натомість субтитрування може бути внутрішньомовним (intralingual), такі субтитри ще називають вертикальними, бо змінюється перцептивна модальність (усне мовлення перетворюється на письмовий текст), але не мова; міжмовними (interlingual), коли змінюється й перцептивна модальність, і мова; відкритими (open), тобто неопціональними, які є невід'ємною фізичною частиною фільму або телепрограми; прихованими (closed), тобто опціональними, що подаються у вигляді телетексту, перегляд якого можливий при застосуванні відповідного декодера [5, с. 355]. Отже, на думку дослідника М. Савко, саме класифікація видів перекладу Г. Андермана, Й. Гамб'єра та Ф. Карамітроглоу на сьогодні є доцільною й актуальною. Дублювання є одним із видів перекладу, його зараховують до стратегії переозвучування. Субтитрування ж перетворює усне мовлення на письмовий текст і практично не стосується власне мовних нюансів.

Щодо субтитрування Г. Андерман зазначає: «Субтитри – це текст, орієнтований на візуальне сприйняття. Основне завдання перекладача полягає в тому, щоб текст перекладу вийшов зручним для читання і розмістився на екрані, тобто необхідно враховувати швидкість читання і тривалість епізоду <...> максимальний обсяг простору, який можуть займати субтитри, становить лише 20% від розміру екрана, і цей відсоток залежить від розмірів персонажів і їх розташування на екрані» [8]. Такий приклад можна побачити і на українських телеканалах під час субтитрування новин чи кіно. Також, Г. Андерман уточнює, що зазвичай нормою є два рядки тексту в нижній частині екрана, і крім того, субтитрування передбачає трансформацію усного тексту в письмовий [8].

Щодо дубляжу, то дослідник М. Савко цілком погоджується з думкою вченої В. Горшкової, яка стверджує, що дубляж є таким видом переозвучення, при якому здійснюється повна заміна іноземної мови акторів [2, с. 25]. Він зауважує, що дубляжем називають «як особливу техніку запису, що дозволяє замінювати звукову доріжку фільму із записом оригінального діалогу звуковою доріжкою із записом діалогу на мові перекладу, так і один із видів перекладу» [5, с. 354].

Водночас В. Горшкова вважає, що під час дублювання відтворюється текст, розрахований на усне сприйняття. Дослідниця називає дублювання однією з найскладніших технік для перекладача, адже в кінцевому результаті повинен вийти фільм, де створена ілюзія того, що актори розмовляють мовою переклада [2, с. 19]. Вчена А. Шарковська зауважує, що цей процес адаптації телематеріалів іноді називають «одомашненням» (Domestication), він включає в себе кілька етапів, а саме: детекцію (виявлення особливостей мовного малюнка й шумових ефектів оригінальної звукової доріжки), літературний переклад діалогів, укладання тексту (синхронізацію), мовне тонування (озвучування). Найважливішим принципом телевізійного дубляжу є синхронізація зображення та звуку й перекладацька техніка суворо підпорядковується цьому поняттю [11].

Зазначений класифікатор видів перекладу зумовлений відмінними технологіями аудіовізуального перекладу в кожній країні. Дослідник Х. Готтліб виокремлює чотири категорії країн із різними типами аудіовізуального перекладу, зокрема такі: англомовні країни – це країни-виробники відеопродукції англійською мовою, де переважно використовують субтитри; країни, де викорис-

товують суто дублювання; країни, де використовують закадровий переклад; країни, де використовують субтитри [10].

Натомість вчена А. Шарковська зазначає, що в Україні «довгий час домінував закадровий переклад, тобто переклад, що звучить над голосами акторів» [11]. Однак, як вона стверджує, сьогодні в Україні здійснюється перехід на дублювання в понятті «ліп-синк». Водночас авторка наголошує, що в «Польщі, окрім дубляжу, активно використовуються субтитри при перекладі кіно, і закадровий переклад для телебачення. Вибір типу перекладу часто визначається видом аудіовізуального тексту. Наприклад, художні фільми (в тому числі анімаційні) зазвичай дублюються, для документальних фільмів і більшості телепрограм використовується закадровий переклад» [11].

Дослідник С. Кузмічов виокремлює чотири найчастіше застосовувані види перекладу для кіно та телебачення, зокрема такі: дублювання, закадрове озвучування, субтитрування, синхронний переклад [4, с. 143]. Якщо порівняти ці види з класифікацією М. Савко, то цілком доречним є розмежування процесів дублювання та закадрового озвучування. Також автор для перекладу контенту і його локалізації виокремлює три різні види, такі як: переклад субтитрів, переклад для озвучування та переклад для дублювання [4, с. 145].

Переклад субтитрів – літературний переклад, де головною умовою є лаконічність у збереженні естетичних, стилістичних і змістових аспектів мови того, хто говорить. Також важливо з'ясувати важливість або другоплановість інформації в телевізійному тексті. Кожен субтитр має складатися з двох рядків з 36–28 символами на кожному. Час появи кожного субтитру – 2–5 секунд.

Переклад для озвучування – найвідоміший вид перекладу, створення тексту для подальшого озвучування. Для його створення перекладач отримує фільм чи програму на технічному носії в оригіналі. Він повинен передивитись матеріал та розшифрувати увесь текст. Зауважимо, що для такого виду перекладу важливі три окремих групи лексики: книжна (наукова, офіційно-ділова), міжстильова (нейтральна) та розмовна. Остання є найважчою для перекладу, бо включає ще й просторічну, ненормативну й жаргонну (чи сленгову) лексику. За нашими спостереженнями, труднощі при такому перекладі пов'язані з ідіомами, фразеологізмами, сталими зворотами чи грою слів у загадках, віршах тощо. У цьому разі переклад потребує ґрунтовної редакторської роботи (редактури).

Технологічно *переклад для дублювання* передбачає укладання тексту під артикуляцію героя, мова якого перекладається. Перекладач повинен працювати, передусім, разом із режисером дубляжу. Зокрема, С. Кузмічов визначає навички, якими мусить володіти перекладач аудіовізуального продукту, а саме: вміння сприймати іншомовну лексику на слух, уміння відділяти головне від другорядного, знання системних еквівалентів і вміння витягувати їх, володіння арсеналом ситуативних ідіом, правильна вимова та навички диктора [4, с. 145].

Дослідниця Т. Черняєва, погоджуючись із Є. Кубасовим, виділяє чотири види аудіовізуального перекладу, а саме: субтитрування, дубляж, синхронний переклад та закадровий переклад [3, с. 168]. Закадровий переклад, на її думку, це «накладення звукової доріжки з голосами акторів, що озвучують перекладений текст, поверх приглушеної вихідної звукової доріжки <...>. Синхронний переклад – це переклад на іншу мову одночасно зі сприйняттям на слух початкової мови <...>. Субтитри – це перекладений текст, що з'являється на екрані синхронно з репліками та діалогами дійових осіб. При дублюванні ж відбувається повна заміна іншомовного тексту перекладеним, при цьому репліки й голоси акторів оригіналу не чутні [7, с. 49].

Досліджуючи процесорієнтовані підходи під час перекладів діалогів у кіно, вчена В. Горшкова вважає дублювання особливою технікою запису, що «дозволяє замінювати звукову доріжку фільму із записом оригінального діалогу звуковою доріжкою із записом діалогу на мові перекладу» [2, с. 20].

Дослідниця Т. Черняєва стверджує, що, на відміну від інших видів перекладу, дубляж розрахований на більш широку аудиторію, до якої входять люди з ослабленим зором, діти та неграмотне населення. Вона робить висновок, що «дублювання дозволяє полегшити сприйняття аудіовізуального продукту, а також відобразити можливі діалектні особливості мови персонажів, що важко передати під час субтитрування» [7, с. 50]. Вивчаючи дубляж як спосіб перекладу аудіовізуальних текстів, вчена наголошує, що при професійному озвучуванні «текст повинен пройти додаткову адаптацію, щоб створити ілюзію про те, що аудіовізуальний текст був спочатку створений мовою перекладу» [7, с. 49]. Натомість Р. Сегол вважає, що «при наявності діалогів фільму слід порівняти їх з оригіналом, і, при необхідності, виправити, розшифрувати і додати відсутні елементи» [6]. Щодо процесу розшифрування, лінгвістичні праці фіксують такі дії як: «Розбирати, читати написане, передане шифром» [1, с. 1272]. Розшифрування можна порівняти з поняттям «переклад». «Якщо ж тексту оригіналу в наявності немає, то перший етап перекладу представляє розшифровку й запис тексту, що перекладається для аудіовізуального матеріалу», – наголошує Т. Черняєва [7, с. 50]. Водночас вона зазначає, що перекладач спирається не тільки на текст діалогів, а й на візуальний матеріал, оскільки він містить екстралінгвістичну інформацію, а саме жести, міміку тощо. Екстралінгвістика – це «галузь мовознавства, що вивчає сукупність чинників, пов'язаних з розвитком, поширенням та функціонуванням мови» [1, с. 342]. Візуальний ряд, на думку Т. Черняєвої, також впливає на переклад і редагування, це «дозволяє

перекладеному тексту не відрізнятися за обсягом від оригіналу і не суперечити візуальному ряду» [7, с. 50].

Етап редагування тексту перекладу Т. Черняєва демонструє на прикладі короткометражного фільму «Shark Conservationist». Наприклад, фраза «So I do not swim up and hug them or cuddle with them» була перекладена як «Звичайно ж, я не обіймаюся і не цілуюся з ними». Тут висловлювання «I do not swim up to them» (у перекладі «Я не підпливаю до них близько») було опущено через часову особливість і задля збереження динаміки тексту під час дубляжу. Дослідниця зазначає, що досягненню результату сприяє вилучення або перефразування певних фрагментів тексту. В основному, на думку Т. Черняєвої, це «вступне слово і конструкції (Probably – можливо); надлишкові висловлювання (super super excited – дуже радий / щасливий; very very slightly – лише злегка), а також вигуки (wow! – ого!)» тощо. Після цього відбувається озвучування аудіовізуального тексту. Він підлягає повторному редагуванню, у ході якого адаптується тривалість фраз, порядок слів у реченні, тобто редагується для зручності читання акторами дубляжу під час озвучування [7, с. 49].

Таким чином, дозволимо собі наголосити, що переклад аудіовізуальних текстів – непросте завдання й має низку особливостей та труднощів. Науковець М. Савко зазначає, що «дублювання є міжмовною передачею змісту не тільки художніх кіно- і відеофільмів, але також комп'ютерних програм, телевізійних програм і випусків новин, рекламних роликів та театральних п'єс» [5, с. 356]. Дублювання є одним із найпоширеніших видів перекладу кінопродукції, бо в ньому «головними напрямками є поєднання вербального і невербального планів вираження, а також їх взаємозв'язок в перекладі» [7, с. 50]. Натомість науковець В. Горшкова стверджує, що дублювання – це «особлива техніка запису, що дозволяє замінювати звукову доріжку фільму із записом оригінального діалогу звуковою доріжкою із записом діалогу на мові перекладу» [2, с. 20].

IV. Висновки

Дублювання аудіовізуального контенту є одним із видів перекладу, в основі якого є технологія переозвучування; це міжмовна передача змісту, яка є одним із найпоширеніших видів озвучування іншомовної кінопродукції, відеофільмів та телевізійних матеріалів. Під час нього співвідносяться вербальні та невербальні плани вираження і їх взаємозв'язки у перекладі. Цим терміном позначають і особливу техніку запису, коли одна звукова доріжка аудіовізуального продукту із записом оригінального діалогу замінюється іншою звуковою доріжкою із записом діалогу мовою перекладу. Окреслена в статті проблематика потребує подальшого дослідження.

Список використаної літератури

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В. Т. Бусел. Ірпінь: Перун, 2005. 1728 с.
2. Горшкова В. Теоретические основы процессоориентированного подхода к переводу кинодиалога (на материале современного французского кино): автореф. ... дис. д-ра филол. наук: 10.02.05. Иркутск, 2006. 32 с.
3. Кубасов Е. Особенности перевода аудиовизуальных текстов. *Язык. Общество. Проблемы межкультурной коммуникации*: матер. Междунар. науч. конф. 20–21 марта 2012 г. Гродно, 2012. С. 166–169. URL: <https://elib.grsu.by/katalog/178500-413184.pdf> (дата обращения: 15.01.2020).
4. Кузьмичев С. Перевод кинофильмов как отдельный вид перевода. *Вестник МГЛУ*. 2012. № 9 (642). С. 140–149. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/perevod-kinofilmov-kak-otdelnyy-vid-perevoda> (дата обращения: 17.01.2020).
5. Савко М. Аудиовизуальный перевод в Беларуси. *Мова і культура*. 2011. Вип. 14. Т. 6. С. 353–357. URL: <http://elib.bsu.by/bitstream/123456789/38594/1/аудиовизуальный%20перевод.pdf> (дата обращения: 20.01.2020).
6. Сегол Р. Редагування перекладу аудіовізуальних творів для назвучування. *Вісник Книжкової палати*. 2015. № 1. С. 49–51. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkr_2015_1_17 (дата звернення: 18.01.2020).
7. Черняєва Т. Дубляж как способ перевода аудиовизуальных текстов. *Вестник магистратуры*, 2017. № 3–1. С. 49–50. URL: http://www.magisterjournal.ru/docs/VM66_1.pdf#page=50 (дата обращения: 24.01.2020).
8. Anderman G., Diaz Cintas J. Audiovisual Translation: Language Transfer on Screen. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2009. 272 p. URL: https://www.academia.edu/13709644/Audiovisual_Translation_Language_Transfer_on_Screen (date of request: 24.01.2020).
9. Gambier Y. Les Transferts linguistiques dans les medias audiovisuels. Vileneuve d'Ascq (Nord) : PU du Septentrion, 1996. P. 197–205. URL: <http://www.septentrion.com/fr/livre/?GCOI=27574100709020> (date of request: 25.01.2020).
10. Gottlieb H., Baker M., Malmkjær K. Routledge Encyclopedia of Translation Studies. New York; London, 1998. 654 p. URL: <https://drive.google.com/file/d/1cMj1ZwkAd1i9K0PD0mg4wOJWa0ucSDCC/view> (date of request: 15.01.2020).
11. Karamitroglou F. Towards a methodology for the investigation of forms in audiovisual translation. Amsterdam: Rodopi, 2000. 300 p. URL: <https://dialnet.unirioja.es/descarga/articulo/4925491.pdf> (date of request: 25.01.2020).

12. Szarkowska A. The Power of Film Translation. URL: <http://translationjournal.net/journal/32film.htm> (date of request: 25.01.2020).

References

1. Busel, V. T. (Ed.) (2005). Velykyi tлумachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy [Dictionary of the modern Ukrainian language]. Irpin: Perun [in Ukrainian].
2. Gorshkova, V. (2006). Teoreticheskie osnovy protsessoorientirovannogo podkhoda k perevodu kinodialoga (na materiale sovremennogo frantsuzskogo kino) [Theoretical foundations of a process-oriented approach to the translation of film dialogue (based on modern French cinema)]. (Extended abstract of Doctor's thesis). Irkutsk [in Russian].
3. Kubasov, E. (2012). Osobennosti perevoda audiovizual'nykh tekstov [Features of the translation of audiovisual texts]. *Jazyk. Obshchestvo. Problemy mezhkul'turnoj kommunikacii: materialy mezhdunar. nauch. konf.* [Tongue. Society. Problems of intercultural communication: Mater. Int. scientific conf]. Retrieved from <https://elib.grsu.by/katalog/178500-413184.pdf> [in Russian].
4. Kuz'michev, S. (2012). Perevod kinofil'mov kak otdel'nyy vid perevoda [Translation of films as a separate type of translation]. *Vestnik MGLU*, 9, (642), 140–149. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/perevod-kinofilmov-kak-otdelnyy-vid-perevoda> [in Russian].
5. Savko, M. (2011). Audiovizual'nyy perevod v Belarusi [Audiovisual translation in Belarus]. *Mova i kultura*, 14, 6, 353–357. Retrieved from <http://elib.bsu.by/bitstream/123456789/38594/1/аудио-визуальный%20перевод.pdf> [in Russian].
6. Sehol, R. (2015). Redahuvannia perekladu audiovizualnykh tvoriv dlia nazvuchuvannia [Editing translation of audiovisual works for voice-over]. *Visnyk Knyzhkovoї palaty*, 1, 49–51. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkp_2015_1_17 [in Ukrainian].
7. Chernjaeva, T. (2017). Dubljazh kak sposob perevoda audiovizual'nykh tekstov [Dubbing as a way to translate audiovisual texts]. *Vesnik magistratury*, 3–1, 49–50. Retrieved from http://www.-magisterjournal.ru/docs/VM66_1.pdf#page=50 [in Russian].
8. Anderman, G., & Díaz Cintas., J. (2009). Audiovisual Translation: Language Transfer on Screen. Basingstoke: Palgrave Macmillan. Retrieved from https://www.academia.edu/13709644/Audiovisual_Translation_Language_Transfer_on_Screen [in English].
9. Gambier, Y. (1996). Les Transferts linguistiques dans les medias audiovisuels. Vileneuve d'Ascq (Nord): PU du Septentrion Retrieved from <http://www.septentrion.com/fr/livre/?GCOI=27574100709020> [en France].
10. Gottlieb, H., Baker, M., & Malmkjær, K. (1998). Routledge Encyclopedia of Translation Studies. New York & London. Retrieved from <https://drive.google.com/file/d/1cMj1ZwkAd1i9K0PD0mg4wOJW0u0cSDCC/view> [in English].
11. Karamitroglou, F. (2000). Towards a methodology for the investigation of forms in audiovisual translation. Amsterdam: Rodopi. Retrieved from <https://dialnet.unirioja.es/descarga/articulo/4925491.pdf> [in English].
12. Szarkowska, A. (2005). The Power of Film Translation. Retrieved from <http://translationjournal.net/journal/32film.htm> [in English].

Стаття надійшла до редакції 26.01.2020.

Received 26.01.2020.

Ternova A., Shvetsov D. Voice Acting in Television Production: Theoretical Aspect

This article discusses the basic approaches of translating foreign content on television as voice. The peculiarities of the professional approach to the case are analyzed, as well as the basic terms used in everyday work with different types of audiovisual translation are classified. Factors such as lip-sync, voice-over, extralinguistics, and others have been widely used in practicing voice acting and play an important role in almost any translation process. The scientific works of such specialists as V. Gorshkova, S. Kuzmichov, M. Savko, T. Chernyayeva and others were analyzed, which revealed the main stages of the voice work process. Other types of translation are also analyzed, such as subtitling, dubbing, simultaneous translation and voiceover. The main differences in translation for subtitling and translation for duplication have been identified, as well as the main examples of adaptation of translation for a country with distinct cultural features, such as translation of audiovisual content. The basic competences required for translation are revealed: ability to perceive foreign vocabulary by ear, ability to separate the main from the minor, knowledge of system equivalents and ability to extract them, having an arsenal of situational idioms, proper pronunciation and speaker's skills. The opinions of different scholars were combined and the basic concept of «duplication of audiovisual content» was deduced. Namely, it is a multilingual transmission of content that is one of the most common types of translation for film, video and television products. This term also means a special recording technique that allows you to replace the soundtrack of a movie with the recording of the original dialogue soundtrack with the recording of the dialogue in the language of translation.

Key words: voicing, re-voicing, subtitration, simultaneous translation, audio description, duplication of audiovisual content.